

رساله دوم پطرس رسول

مقدمه

پطرس رسول که سرگروه حواریون اولیه مسیح بود در سال ۶۵ میلادی، یعنی در سالهای پایانی عمر خویش، این رساله را تحریر نمود. دلیل اصلی پطرس رسول از نگارش این رساله، رد کردن و باطل ساختن تعالیم غلط و مضری بود که در میان مسیحیان خاورمیانه رایج گردیده بود. معلمین کذب و دروغگویی پیدا شده بودند که ادعا می‌کردند که برای دریافت نجات باید ابتدا به دانش خاصی دست پیدا کرد. می‌گفتند پس از دستیابی به آن دانش خاص، دیگر اطاعت از احکام الهی و داشتن زندگی پاک لازم نخواهد بود. نکته مهم این رساله این است که بدون داشتن زندگی پاک و مقدس، آگاهی و شناخت مسیحی، بی‌فایده است و شناخت واقعی مسیح، زندگی پاک را به دنبال خواهد آورد.

رئوس مطالب

الف) اخلاق مسیحی (۱:۱-۲۱).

- ۱- تشویق به زندگی و مجاهده در فیض الهی (۱:۱-۱۵).
- ۲- جلال و شکوه عیسی مسیح (۱:۱۶-۲۱).
- ب) معلمین کذب (۱:۲-۲۲).
- ۱- داوری الهی در مورد معلمین کذب (۱:۲-۹).
- ۲- علامت و نشانه معلمین کذب (۱:۱۰-۲۲).
- ج) بازگشت ثانوی مسیح (۱:۳-۱۸).
- ۱- اطمینان از ظهور مجدد مسیح (۱:۳-۱۰).
- ۲- نتایج اخلاقی بازگشت مجدد مسیح (۱:۱۱-۱۸).

باب ۱

انتخاب و دعوت الهی (۱:۱-۱۵)

۱ شمعون نام یهودی پطرس بود و پطرس نامی است که عیسی مسیح به وی داد (متی ۱۶:۱۷-۱۸؛ مرقس ۳:۱۶).

پطرس خود را **غلام عیسی مسیح** می‌داند، ولی در عین حال خود را با عنوان **رسول عیسی مسیح** معرفی می‌کند (رومیان ۱:۱ را مشاهده کنید). پطرس رسول در این رساله، ایمانداران را با عنوان **آنانی که ایمان گرانبها را به مساوی ما یافته‌اند** خطاب کرده، به ایشان مژده می‌دهد که آنها در **عدالت خدای ما و عیسی مسیح نجات دهنده**، قرار دارند و نزد خدا **عادل** شمرده شده‌اند. از این آیه، این حقیقت مشخص می‌گردد که ایمان و عدالت، عطایای خداوند می‌باشند. خدا به خواننده‌شدگان خود ایمان عطا خواهد کرد (یوحنا ۶:۴۴؛ افسسیان ۲:۸-۹؛ دوم تسالونیکیان ۲:۱۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید). ولی باید دانست که پس از دریافت ایمان از سوی خدا، استفاده از آن ایمان بر عهده ما قرار خواهد گرفت. ما باید پس از دریافت عطای ایمان، عیسی مسیح را به عنوان نجات دهنده و ارباب زندگی خود بپذیریم و به روش او زندگی کنیم. زیرا در غیر آن صورت، آن عطای ایمان در ما ثمری به بار نخواهد آورد (یوحنا ۳:۱۶، ۱۸، ۳۶).

پطرس می‌نویسد: **... خدای ما و عیسی مسیح نجات دهنده**. در اینجا پطرس عیسی را **خدا** می‌نامد. عیسی واقعاً خداست. پدر، پسر و روح‌القدس یک هستند (یوحنا ۱۰:۱۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۲ در اینجا پطرس رسول همان مطالب اول پطرس ۲:۱ را تکرار می‌کند (رومیان ۷:۱؛ افسسیان ۲:۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید). در اینجا کلمه **معرفت** را اضافه کرده، می‌گوید: **فیض و سلامتی در معرفت خدا و خداوند ما عیسی بر شما افزون باد**. پطرس در این آیه از معرفت و

شناخت حقیقی، شخصی و انفرادی عیسی مسیح سخن می‌راند. ثمره اصلی این معرفت، تولد تازه، آرامشی جدید، نیروی روحانی تازه و فکری تغییر یافته خواهد بود (یوحنا ۳:۱۷؛ فیلیپان ۳:۱۰ را مشاهده کنید). معلمین کذبیه بسیاری بودند (و هستند) که از معرفت و شناخت ویژه‌ای خبر می‌دادند (اول یوحنا ۲:۳). ولی پطرس از شناخت و معرفت واقعی عیسی مسیح خبر می‌دهد، شناختی که به اطاعت از مسیح منجر خواهد گردید. **کسی که گوید او را می‌شناسم و احکام او را نگاه ندارد، دروغگوست و در وی راستی نیست** (اول یوحنا ۲:۴). کسی که به طور حقیقی مسیح را شناخته باشد او را «دریافت» می‌کند (فیلیپان ۳:۸). و به همراه دریافت عیسی مسیح، فیض و رحمت و برکت را از او دریافت می‌کند (رومیان ۸:۳۲؛ افسسیان ۳:۱).

۳ عیسی مسیح، پطرس را **به جلال و فضیلت خود دعوت نموده** است و ما را نیز به سوی خود دعوت می‌کند. به خاطر **جلال و فضیلت** (نیکویی) عیسی مسیح، ما به سوی او دعوت شده‌ایم و به سوی او جذب می‌شویم (یوحنا ۱:۱۴). عیسی با دعوت به سوی خود، ما را با **قوت الهیه** خود مجهز می‌نماید تا آنکه مطابق دعوت خود زندگی کنیم (افسسیان ۳:۲۰-۲۱؛ ۴:۱؛ فیلیپان ۲:۱۳؛ ۴:۱۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید). او به ما **همه چیزهایی را که برای حیات و دینداری لازم است** بخشیده است (یوحنا ۱۰:۱۰؛ اول تسالونیکیان ۴:۷ را مشاهده کنید).

۴ عیسی مسیح **بوساطت آنها** (به وساطت جلال و فضیلت خود) (آیه ۳)، **وعددهای بی‌نهایت عظیم و گرانبها** به ما داده است. وعده‌های مسیح، یعنی فیض، فرزندخواندگی، بخشایش گناهان، حیات جاویدان، روح‌القدس، به راستی عظیم و گرانبها می‌باشند. پطرس می‌گوید که عیسی مسیح این وعده‌های گرانبها را

است که ما پیوسته در علم و دانش روحانی و شناخت محبت و عظمت خدا رشد کنیم (کولسیان ۱:۱۰).

سپس در آیه ۶، پطرس می‌گوید نتیجه دانستن فرق میان خوبی و بدی، **عفت** یعنی پرهیزکاری و یا خویشتن داری می‌باشد (غلاطیان ۵:۲۳؛ اول پطرس ۱:۱۳؛ ۷:۴؛ ۸:۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید). داشتن عفت به ما کمک خواهد کرد که **صبر** داشته باشیم. صبر علامت و نشانه‌ی ظاهری ایمان ماست (مرقس ۱۳:۱۳؛ غلاطیان ۵:۲۲؛ رومیان ۳:۵؛ عبرانیان ۱۲:۱۲؛ یعقوب ۱:۲-۴؛ اول پطرس ۱:۶-۷ و تفسیر آن را مشاهده کنید). علم و عفت و صبر، به **دینداری** و زندگی خداپسندانه و خداگونه منتهی خواهد گردید.

نتیجه تمامی اینها (ایمان، فضیلت، علم، عفت، صبر و دینداری) **محبت برادران** خواهد بود (آیه ۷). هر که بگوید: «من خدا را دوست دارم» ولی در عمل نسبت به برادران خود بی‌وفا و بی‌رحم باشد، دروغگو است (اول یوحنا ۴:۲۰). شاگردان واقعی عیسی مسیح را از محبتشان، می‌توان شناخت (یوحنا ۱۳:۳۵). محبت برادران این است که بارهای یکدیگر را برداریم (غلاطیان ۲:۶)، و در محبت همدیگر را تحمل کنیم (افسیسیان ۲:۴). پیش از آنکه بتوانیم افراد خارج از کلیسا را محبت کنیم، لازم است که برادران خود را دوست بداریم (یوحنا ۱۳:۳۴؛ رومیان ۱۰:۱۲؛ اول تسالونیکیان ۴:۹-۱۰؛ عبرانیان ۱:۱۳؛ اول پطرس ۱:۲۲).

و بالاخره، مهمترین فضیلت یک مسیحی **محبت** به خدا و همسایه خود می‌باشد. یک مسیحی واقعی، نه تنها برادران و خواهران خود را محبت می‌کند، بلکه او همه انسانها را دوست دارد. اینگونه محبت، خودخواهانه نیست، بلکه محبتی روحانی و خدایی می‌باشد. محبت خدایی، به همه یکسان ارائه شده، همه را به یک چشم نگاه کرده، همه را از فقیر و غنی و زشت و

به شما بخشیده است **تا شما به اینها شریک طبیعت الهی گردید** (یوحنا ۱:۱۲؛ اول یوحنا ۲:۳). اگر ما در رنجهای مسیح شریک هستیم (اول پطرس ۴:۱۳)، همچنین در جلال او نیز شراکت حاصل خواهیم نمود (کولسیان ۳:۴؛ اول پطرس ۱:۵، ۱۰)، نه تنها در جلال او شراکت داریم، بلکه در طبیعت الهی عیسی مسیح نیز شریک می‌باشیم (رومیان ۸:۹؛ غلاطیان ۲:۲۰؛ اول یوحنا ۳:۹ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

از آنجا که اینک در طبیعت الهی مسیح شراکت داریم، باید مانند او زندگی و عمل کنیم. لازم است که خود را **از فسادی که از شهوت در جهان است** دور نموده، قابلیت‌های مسیح را به تن کنیم (افسیسیان ۲۰:۴-۲۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۵-۷ اگر ما فرزندان خدا هستیم و در طبیعت مسیح شراکت داریم، پس باید هر روزه به شباهت مسیح در آیم و مانند او رفتار کنیم. ما نباید در موقعیت روحانی و اخلاقی خود از حرکت بازایستیم، بلکه باید همیشه در پی آن بکشیم (فیلیپیان ۱۲:۳-۱۴)، تا به **اندازه قامت پوری مسیح برسیم** (افسیسیان ۱۳:۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

پطرس رسول در آیات ۵-۷، برخی از جوانب طبیعت عیسی مسیح را تشریح می‌کند. ما ایمانداران باید در پی دریافت و پرورش این خصوصیات باشیم. اولین جنبه طبیعت مسیح، **ایمان** است. ایمان، اولین گام در مسیر حیات مسیحی می‌باشد. ایمان، مهمترین و اصلی‌ترین جنبه زندگی مسیحی است. پس از ایمان، **فضیلت** قرار دارد که پطرس رسول در آیه ۳ به آن اشاره نمود. ثمره ایمان و فضیلت، **علم** یعنی توانایی تشخیص میان خوب و بد می‌باشد (عبرانیان ۵:۱۱-۱۴). به وسیله دریافت علم روحانی از سوی عیسی مسیح، فیض و سلامتی روحانی را دریافت خواهیم نمود (آیه ۲). لازم

زیبا، مورد محبت خود قرار می‌دهد. این همان محبتی است که خدا نسبت به ما نشان داد (یوحنا ۱۶:۳)، و از ما می‌خواهد که دیگران را نیز با همین گونه محبت دوست بداریم (اول یوحنا ۱۶:۳).

۱-۹ قابلیت‌هایی که پطرس رسول در آیات ۵-۷ برشمرده، باید به طور پویا و دائم در ما رشد کنند. زیرا اگر رشد روحانی ما متوقف شود، هلاک خواهیم شد. گیاهی که رشد نکند، خواهد مُرد. این امر در زندگی مسیحی ما نیز صدق می‌کند. ممکن است علفهای هرزه و خارها باعث خفه شدن و عدم رشد یک گیاه گردند، به همین ترتیب نیز وسوسه‌ها و افکار و هوسهای این جهان باعث توقف رشد روحانی بعضی از مسیحیان خواهند شد و قدرت بارآوری و ثمردهی را از ایشان سلب خواهند نمود (مرقس ۴:۷، ۱۸-۱۹).

پس بیایید این نکات مثبت را در زندگی خود پرورش دهیم تا ثمرات روحانی ما بیشتر و بیشتر گردد. عیسی مسیح فرمود: «**جلال پدر من آشکار می‌شود به اینکه میوه بسیار بیاورد**» (یوحنا ۸:۱۵).

کسی که این خصوصیات را نداشته باشد، از لحاظ روحانی **کور و کوتاه‌نظر است**. او تنها چیزهای نزدیک را می‌بیند و از دیدن مسائل روحانی عاجز است. این اشخاص فراموش کرده‌اند که در مسیح خلقتی نو شده‌اند (دوم قرنتیان ۵:۱۷)؛ آنها **تطهیر گناهان گذشته خود را فراموش کرده‌اند** (اول قرنتیان ۹:۶-۱۱).

۱۰-۱۱ **لهذا ای برادران بیشتر جدّ و جهد کنید تا دعوت و برگزیدگی خود را ثابت نمایید.** خدا ما را نجات داده است، ولی در این امر، خدا بخشی از مسئولیت نجات را به عهده ما محول نموده است. او ابتدا ما را برگزید و دعوت نمود (یسوحنا ۴:۶؛ رومیان ۸:۲۹-۳۰؛ ۱۸:۹؛ افسسیان ۱:۴-۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید). ولی پس از آن باید به وسیله اطاعت و محبت،

دعوت و برگزیدگی خود را ثابت کنیم. خدا به ما ایمان عطا کرده است. حال ما موظف هستیم که آن ایمان را بر عیسی مسیح قرار دهیم. خدا ما را به حیاتی جدید دعوت نموده است، اینک این ما هستیم که باید به **شایستگی آن دعوتی که به آن خوانده شده‌ایم** زیست کنیم (افسیان ۴:۱).

پولس می‌گوید: **نجات خود را به ترس و لرز بعمل آورید** (فیلیان ۲:۱۲-۱۳). **زیرا اگر چنین کنید هرگز لغزش نخواهید خورد**، یعنی هرگز نجات و دعوت خود را از دست نخواهید داد. ممکن است گاهی بلغزیم (یعقوب ۳:۲) ولی اگر در ایمان خود جدّ و جهد کنیم، هرگز به طور کامل سقوط نخواهیم کرد. علاوه بر آن، پطرس اطمینان می‌دهد: **و همچنین دخول در ملکوت جاودانی خداوند و نجات دهنده ما عیسی مسیح به شما به دولت‌مندی داده خواهد شد** (آیه ۱۱). پولس رسول می‌گوید که بعضیها از میان آتش نجات خواهند یافت (اول قرنتیان ۳:۱۴-۱۵) و کارهای نیکویشان سوخته خواهد گردید. ولی اگر در ایمان خود جدّ و جهد کنیم، خدا ما را به **دولتمندی** در ملکوت پسر خود وارد خواهد نمود و ما با تسبیح و جلال و اکرام وارد ملکوتش خواهیم گردید (اول پطرس ۱:۷).

۱۲-۱۴ مسیحیان باید پیوسته در پی یادگیری قوانین ایمان و آموزه‌های کتاب مقدس باشند. پطرس رسول این رساله را در پایان عمر خود نوشته است و به همین دلیل می‌گوید: **لهذا از پیوسته باد دادن شما از این امور غفلت نخواهم ورزید**. پطرس رسول از جسم خود با عنوان **خیمه** یاد می‌کند و خاطر نشان می‌سازد که عمرش در شرف اتمام است (دوم قرنتیان ۱:۵ را مشاهده کنید). هرچند که عیسی مسیح به پطرس گفته بود که او نیز مصلوب خواهد شد (یوحنا ۱۸:۲۱-۱۹)، ولی او از این بابت ترسی به دل ندارد؛ زیرا می‌داند که از طریق مرگ به ملکوت جاودانی خدا وارد خواهد گردید.

۱۵ پطرس آنچه را که از مسیح می‌دانست به

۷:۱۳-۱۴).

۱۹ انبیای عهدعتیق، راجع به عیسی مسیح پیشگوییهای فراوانی کرده بودند. تمامی آن نبوتها توسط عیسی مسیح به تکمیل رسیده بود. بنابراین، عیسی مسیح در زندگی زمینی خود آن **کلام انبیا را محکم تو** ساخت. پیامبران عهدعتیق در باره آمدن نجات دهنده و مسیح^۱ موعود پیشگوییهای فراوانی کرده بودند. و عیسی مسیح، با تکمیل آن پیشگوییها و نبوتها، بر کلام انبیای عهدعتیق صحه نهاد.

پس لازم است که برای تعالیم عهدعتیق و عهدجدید، اهمیت خاصی قایل شویم. پطرس می‌گوید که ما بر این زمین **غریب و پراکنده** هستیم (اول پطرس ۱:۱؛ ۲:۱۱) و کلام خدا مثل **چراغی درخشان در مکان تاریک** است (مزمو ۱۱۹:۱۰۵). پس تا زمانی که **روز بشکافد و ستاره صبح در دل‌های شما طلوع کند**، یعنی تا زمان بازگشت مجدد خداوند ما عیسی مسیح، لازم است که کلام خدا را با دقت بخوانیم و گوش کنیم. زمانی که عیسی مسیح باز آید، ما به شباهت او در خواهیم آمد (دوم قرنتیان ۳:۱۸؛ اول یوحنا ۲:۳).

۲۰-۲۱ فرق اصلی انبیای عهدعتیق و معلمین کذب در این بود که انبیا از خود سخن نمی‌گفتند بلکه تحت الهام روح‌القدس نبوت می‌کردند. نبوت آنها به **اراده انسان هرگز آورده** نشده بود. آنها کلام و پیام خدا را بیان کرده، از جانب خدا سخن می‌گفتند. پطرس می‌گوید انبیای عهدعتیق **به روح‌القدس مجذوب شده، از جانب خدا سخن می‌گفتند**. پطرس رسول جهت تشریح حالت انبیا از کلمه «مجذوب» شدن استفاده می‌کند. دریاوردان از این کلمه برای تعریف کردن حالت خاصی که در دریا پیش

مرقس بیان کرده بود و مرقس تمام آن وقایع را در انجیل خود به رشته تحریر در آورده بود. بدین ترتیب، پطرس از طریق انجیل مرقس و رسالاتش، وسیله‌ای برای ایمانداران فراهم آورد تا پس از رحلتش، آنها بتوانند این امور را به یاد آورند.

جلال مسیح (۱۶:۱-۲۱)

۱۶ در زمان نگارش این رساله، تعالیم غلطی رواج پیدا کرده بود. معلمین کذب ادعا می‌کردند که الهامات، مکاشفات و پیامهای جدیدی از خدا دریافت کرده بودند. پطرس رسول اعلام می‌کند که آن تعالیم **افسانه‌های جعلی** می‌باشند. پطرس می‌گوید که او عیسی را با چشم خود دیده است و پیغام نجات‌بخش او را با گوش خود شنیده است. در انجیل مرقس می‌خوانیم که روزی، عیسی مسیح پطرس و یعقوب و یوحنا را با خود بر فراز کوهی برد و در آنجا هیبتش تغییر کرد. پطرس **کبریاپی** مسیح را دیده بود (مرقس ۹:۲-۸). او صدای خدا و شهادت او راجع به پسر یگانه‌اش عیسی مسیح را شنیده بود.

پطرس خوانندگان خود را **از قوت و آمدن خداوند ما عیسی مسیح** با خبر می‌سازد. پطرس اعلام می‌کند که خداوند ما عیسی مسیح، بار دیگر با قوت و جلال بازگشت خواهد نمود. بر اساس انجیل مرقس، پیش از آنکه هیبت عیسی تغییر کند، او پیام بازگشت مجدد خود را به شاگردان اعلام نمود (مرقس ۱:۹).

۱۷-۱۸ بر فراز آن کوه، خدا در ابری نزول فرمود و عیسی مسیح **از خدای پدر اکرام و جلال یافت** (مرقس ۹:۷ را مشاهده کنید). پطرس هرگز آنچه را که دیده و شنیده بود فراموش نخواهد کرد. پس از آن واقعه، پطرس یقین حاصل نمود که عیسی مسیح، پسر حقیقی خدا و پادشاه کل کائنات است و ملکوت او هرگز انتها نخواهد پذیرفت (مزمو ۲:۷؛ دانیال

۱- در زبان عبری، کلمه «مسیح» به معنای کسی

است که از سوی خدا برای کار خاصی «مسح» شده باشد.

متوجه می‌شویم که معلمین کذب زمانی پیرو مسیح بوده‌اند ولی اکنون از پیروی او دست برداشته، از امیال و هوسهای خود پیروی می‌کنند. آنها دیگر از راه راست پیروی نمی‌کنند، زیرا که عیسی مسیح راستی است (یوحنا ۶:۱۴)، برعکس آنها در پی راههای دروغ خود حرکت می‌کنند. زمانی که انسان از راه مسیح دور شود، هلاکت را برای خود خواهد خرید (متی ۳۳:۱۰).

۲ اکثر دشمنان **طریق حق** یا انجیل عیسی مسیح بی‌ایمانان نیستند. بلکه متأسفانه اغلب مواقع، انجیل عیسی مسیح، از درون کلیسا و از سوی افراد به ظاهر ایماندار مورد حمله قرار می‌گیرد. زمانی که ایمانداران از معلمین کذب و انبیای دروغین پیروی کنند و از نمونه ناپاک آنها تقلید نمایند، **طریق حق**، **مورد ملامت** قرار خواهد گرفت. در زمان پطرس رسول، تعلیم غلطی رواج پیدا کرده بود. بر اساس این تعلیم غلط، انسانها به وسیله فیض خدا و دریافت دانش خاصی از عیسی مسیح نجات خواهند یافت و انجام اعمال نیکو و داشتن زندگی پاک در مسیر ایمان بی‌اهمیت است. این افراد با زندگی گناه‌آلود خود بسیاری از تعلیم عهدجدید را زیر پا نهاده بودند (رومیان ۱:۶-۲، ۱۵؛ اول تسالونیکیان ۷:۴؛ اول پطرس ۱:۱۴-۱۵).

در هر کلیسا و هر عصری، ایماندارانی پیدا می‌شوند که به تعلیم جدید و خطرناک گوش فرا می‌دهند (دوم تیموتاؤس ۴:۳-۴). خود را فریب ندهیم! این تعلیم خطرناک ممکن است به کلیسای ما نیز نفوذ کنند. بنابراین لازم است که هوشیار و بیدار باشیم. **پس آنکه گمان برد که قایم است، با خبر باشد که نیفتد** (اول قرنتیان ۱۲:۱۰).

۳ معلمین کذب خواهان کمک به دیگران نیستند، بلکه در پی کسب ثروت و مالاندوزی و به دست آوردن قدرت و موقعیت اجتماعی

می‌آمد استفاده می‌کردند؛ و آن وقتی بود که باد به بادبان کشتی اصابت می‌کرد (اعمال ۱۷:۲۷) را مشاهده کنید). هر زمان که دریانوردان، بادبان کشتی را بر می‌افراشتند، باد آنها را «مجنوب» می‌کرد و در مسیر معینی به حرکت در می‌آورد. انبیا نیز دهان خود را باز می‌کردند ولی این خدا بود که اختیار عنان زبان و افکار آنها را در اختیار خود می‌گرفت و از زبان آنها تکلم می‌کرد. به همین دلیل است که می‌توان به الهامات و تعلیم عهدعتیق اعتماد کرد، زیرا که آنها از سوی روح‌القدس جاری شده‌اند. کتاب مقدس، کلام خداست و تعلیم آن نتیجه نفوذ مستقیم روح‌القدس می‌باشد (دوم تیموتاؤس ۳:۱۶ و تفسیر آن و نیز مقاله عمومی «کتاب مقدس چگونه به دست ما رسید» را مشاهده کنید).

باب ۲

معلمین کذب (۲:۱-۲۲)

۱ انبیای کذب از قدیم بوده‌اند (تثنیه ۱۳:۱-۵؛ ارمیاء ۵:۳۰-۳۱). از آن زمان تا به امروز، هر نسل و هر عصری شاهد پیدا شدن افرادی است که دعوی نبوت و تعلیم می‌کنند. آنها **بدعتهای مهلک را خفیه خواهند آورد**. آنها بدعتها و تعلیمات غلط خود را مخفیانه به کلیسا وارد می‌کنند و باعث گمراهی بسیاری می‌شوند (اول تیموتاؤس ۱:۴). تعلیمات این اشخاص **مهلک** است، زیرا که آن تعلیم نه تنها باعث از بین رفتن ایمان خودشان می‌شود، بلکه ایمان پیروانشان را نیز نابود خواهد کرد. نتیجه این آموزشهای اشتباه، انکار خداوندی عیسی مسیح است.

پطرس رسول در رابطه با این معلمین کذب می‌گوید که عیسی مسیح آنها را با خون خویش خریده است و آنها به عیسی تعلق دارند (اول قرنتیان ۶:۱۹-۲۰؛ ۷:۲۳). ولی با این وجود، این افراد بر علیه خداوند و ارباب خود عیسی مسیح عاصی شده‌اند. با توجه به این امر،

انبیای دروغگو و پیروانشان را نیز مجازات خواهد کرد.

از سوی دیگر همانگونه که خدا نوح و لوط را نجات داد، **خدا می‌داند که عادلان را از تجربه رهایی دهد**. اگر کسی به خدا وفادار بوده، در ایمان استقامت به خرج دهد، خدا نیز وی را از تجربیات روحانی رهایی خواهد داد. در زمان نگارش این رساله، جفاها و حملات روحانی بر کلیسا آغاز شده بود و تا زمان بازگشت مجدد عیسی مسیح نیز ادامه خواهد یافت (مکاشفه ۱۰:۳). **اما هر که تا به آخر صبر کند، همان نجات یابد** (مرقس ۱۳:۱۳).

۱۰ در این آیه پطرس رسول بار دیگر اعلام می‌کند که معلمین کذب طعم داوری خدا را خواهند چشید. **اینها در شهوات نجاست و در پی جسم می‌روند**. معلمین کذب می‌گفتند که هر کاری مجاز است. با این تعالیم، ایشان **خداوندی (مسیح) را حقیر می‌شمردند**.

معلمان دروغین **جسور و متکبرند و از تهمت زدن بر بزرگان نمی‌لرزند**. در اینجا مقصود پطرس رسول از بزرگان به درستی مشخص نیست. در زبان یونانی واژه **بزرگان** هم برای رهبران کلیسا به کار می‌رود و هم به جهت فرشتگان خداوند. این معلمین دروغین برای خادمین راستین خدا (چه رهبران کلیسا باشند و چه فرشتگان) احترام قایل نبوده، حاضر به اطاعت و سرسپاری از ایشان نمی‌باشند.

۱۱ تکبر و جسارت معلمان دروغین از حد تصور فراتر رفته است. **آنها از تهمت زدن بر بزرگان نمی‌لرزند (آیه ۱۰)**. حال آنکه **فرشتگانی که در قدرت و قوت افضل هستند، پیش خداوند بر ایشان حکم افترا نمی‌زنند** (یهودا ۹ را مشاهده کنید). در این آیه یکی از نقاط تمایز میان شریران و عادلان را مشاهده می‌کنیم. شریران از تهمت زدن به افراد عادل خودداری نمی‌کنند، حال آنکه عادلان هرگز به شریران تهمت نمی‌زنند. شخص عادل، بدی را با بدی و

می‌باشند. آنها منفعت خود را طالب هستند (اول تیموتاؤس ۳:۶-۵ را مشاهده کنید). آنها از داوری خدا مصون نخواهند بود و هلاکت ایشان بسیار نزدیک است. خدا گمراه کنندگان را شدیداً داوری خواهد نمود (مرقس ۹:۴۲).

۴ در آیات ۴-۸ پطرس رسول با اشاره به سه واقعه مختلف در عهدعتیق، نشان می‌دهد که خدا عادلان را نجات داده، شریران را مجازات می‌نماید.

اولین مثال، در رابطه با فرشتگانی است که علیه خدا عصیان ورزیدند. خدا آن فرشتگان را **به جهنم انداخته، به زنجیرهای ظلمت سپرد تا برای داوری نگاه داشته شوند** (یهودا ۶ را مشاهده کنید).

۵ دومین مثالی که پطرس ارائه می‌دهد، مربوط به طوفان نوح می‌باشد. شرح کامل طوفان نوح را در کتاب پیدایش بابهای ۶-۸ می‌خوانیم. در آن روز، خدا تمامی شریران را نابود ساخت ولی نوح و خانواده‌اش را نجات داد. **نوح واعظ عدالت بود**. بر اساس پیدایش ۹:۶، **نوح مردی عادل بود و در عصر خود کامل و نوح با خدا راه می‌رفت** (عبرانیان ۷:۱۱ را مشاهده کنید).

۶-۸ پطرس برای سومین مثال خود از واقعه سدوم و عموره استفاده می‌جوید. سرنوشت آن دو شهر در پیدایش ۱۹:۱-۲۹ رقم زده شده است (متی ۱۰:۱۵ را مشاهده کنید). خدا آن دو شهر و ساکنین آن را با آتش سوزانید و به طور کامل نابود نمود (پیدایش ۱۹:۲۴-۲۵). ولی خدا پیش از نابود ساختن آن دو شهر، تنها فرد خدا ترس و عادل آن شهرها یعنی لوط را نجات بخشید.

۹ پطرس رسول با استناد به مثالهای عهدعتیق نشان می‌دهد که خدا شریران و ظالمان و گناهکاران را تنبیه و داوری خواهد نمود. با توجه به مثالهای عهدعتیق، پطرس رسول نتیجه می‌گیرد که خدا آن معلمین کذب و

شرارت را با شرارت پاسخ نمی‌گوید. افترا و تهمت، اعمالی بد و شرم‌آور می‌باشند و شخص عادل هرگز عملی شرم‌آگین در حضور خدا انجام نمی‌دهد.

پس به یاد داشته باشیم که هرگاه به کسی تهمت بزنیم یا از او غیبت کنیم، آن عمل زشت را در حضور خدا مرتکب می‌شویم. لازم است که پیش از سخن گفتن درباره‌ی آن فکر کنیم مبادا کلامی ناشایسته و شرم‌آور از دهان ما خارج شود (متی ۷: ۱-۵؛ ۱۸: ۱۵-۱۷؛ رومیان ۱۴: ۱۰).

۱۲ این معلمان دروغین ملامت می‌کنند بر آنچه نمی‌دانند. ایشان به کسانی که نمی‌شناسند تهمت زده، از آنچه درک نمی‌کنند ایراد می‌گیرند. متهم‌کنندگان عیسی مسیح نیز افراد جاهلی از این دست بودند (اول پطرس ۲: ۱۵). آنها قدرت درک مفاهیم روحانی را دارا نیستند. **آنها چون حیوانات غیر ناطق** هستند که صرفاً به وسیله‌ی غرایز خود زیست می‌کنند، حیواناتی که برای **صید و هلاکت طبعاً متولد شده‌اند**. این معلمان دروغین نیز سر انجام در دام هوسها و امیال جسمانی خود گرفتار خواهند شد و به وسیله‌ی همان شهوات و غرایز خود هلاک خواهند گردید (یهودا ۱۰ و تفسیر آن را مشاهده کنید). **هر که گناه می‌کند غلام گناه است** (یوحنا ۸: ۳۴)، و **مزدگناه موت است** (رومیان ۶: ۲۳).

۱۳ خدا همیشه عادل است. هرگاه شرارت بکاریم، شرارت را درو خواهیم نمود (غلاطیان ۷: ۶). **زیرا هر که برای جسم خود کارد، از جسم فساد را درو کند و هر که برای روح کارد از روح حیات جاودانی خواهد دروید** (غلاطیان ۸: ۶). و از آنجا که این معلمان دروغین شرارت را می‌کارند، ثمری به جز شرارت به دست نخواهند آورد.

این افراد به شراب‌خواری در شب کفایت نمی‌کنند، بلکه در روز روشن نیز مست هستند. افراد دائم‌الخمر، در ابتدای کار فقط شبها مست

می‌کردند ولی رفته‌رفته، پس از مدتی کارشان به جایی می‌کشید که روزها هم باید مشروب بنوشند. گناهان کوچک و مخفی، همیشه کوچک و مخفی باقی نخواهند ماند! این معلمان دروغین وقاحت را به جایی رسانده بودند که در مجالس کلیسایی و در هنگام عشای ربانی (شام خداوند) نیز مست می‌کردند. در کلیسای اولیه، مراسم عشای ربانی را شام محبت یا **ضیافت‌های محبتانه** می‌نامیدند (اول قرتیان ۱۱: ۲۰-۲۱؛ یهودا ۱۲). این افراد **لگه‌ها و عیب‌های کلیسا** هستند. حال آنکه عیسی مسیح برای کلیسا جان داد تا کلیسای **مجید را به نزد خود حاضر سازد که لگه و چین و یا هیچ چیز مثل آن نداشته باشد، بلکه تا مقدس و بی‌عیب باشد** (افسیسیان ۵: ۲۷). عیسی مسیح بره‌ی عیبی بود که گناهان جهان را برداشت (اول پطرس ۱: ۱۹)، و پیروان او نیز باید مثل او گردند (دوم پطرس ۳: ۱۴).

۱۴ چشمان آن معلمان دروغین **پراز زنا** است. یعنی آنها به هر زنی با نگاه شهوت نگاه کرده، در خود با آنها زنا می‌کنند (متی ۵: ۲۸). آنها نمی‌توانند از گناه کردن باز ایستند (افسیسیان ۴: ۱۹ و تفسیر آن را مشاهده کنید). شهوات و گناهان جسم مانند نوشیدن آب شور دریاست، هر چه بیشتر از آن بنوشیم، عطش ما بیشتر شده، تشنه‌تر خواهیم شد. به همین ترتیب، افرادی که در پی اقتناع هوسهای نفسانی خود می‌باشند، هرگز ارضا نخواهند گردید.

این معلمان دروغین **زنان کم‌عقل را اسیر می‌کنند که بارگناهان را می‌کشند و به انواع شهوات ربوده می‌شوند** (دوم تیموتاؤس ۳: ۶-۷). آنها **قلب خود را برای طمع ریاضت داده‌اند**. سالها متمادی در طمع زندگی کرده‌اند و پس از تمرین طمع، در آن کار استاد شده‌اند (آیه ۳ را مشاهده کنید). معلمان دروغین فرزندان خدا نیستند، بلکه **ابنای لعنت** هستند. پولس رسول آنها را **فرزندان معصیت** می‌نامد

۱۹ معلمان کذبۀ افراد تازه ایمان را به آزادی و عده می‌دهند، حال آنکه خود غلام فساد هستند (رومان ۶:۱۶ را مشاهده کنید). آنها غلام گناه هستند.

ایمانداران از گناه و شهوات طبیعت گناهکار آزاد شده‌اند. ولی این بدان معنا نیست که ما اجازه گناه کردن داریم. اینک ما غلامان مسیح هستیم. تنها در اطاعت از مسیح است که آزادی از گناه و رهایی از مجازات را به دست خواهیم آورد (غلاطیان ۵:۱۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۲۰ گناه اصلی این معلمان دروغین این بود که آنها مسیحیان و ایمانداران را از طریق راستی منحرف می‌کردند (آیه ۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید). آنها ایمانداران را فریب داده، آنها را **بار دیگر گرفتار و مغلوب** آلیشهای دنیوی می‌ساختند. در نتیجه کارهای آن معلمان، **اواخر ایشان** (مسیحیان تازه ایمان) **از اوایل بدتر** می‌شد (متی ۱۲:۴۳-۴۵).

۲۱ کسی که نادانسته مرتکب گناه شود، مورد مجازات قرار نخواهد گرفت. ولی آنکه علیرغم دانستن راه عدالت، مرتکب گناه شود، عقوبتی بد خواهد داشت (لوقا ۱۲:۴۷-۴۸؛ یوحنا ۱۵:۲۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید). مجازات آن کسانی که حکم خدا را بدانند و با علم به آن، گناه کنند بسیار جدی‌تر خواهد بود (عبرانیان ۳:۱۲-۱۴؛ ۴:۶-۶؛ ۱۰:۲۶-۲۹ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۲۲ از نظر یهودیان، **خنزیر** (خوک) و **سگ**، حیواناتی نجس محسوب می‌شدند (متی ۶:۷ را مشاهده کنید). معمولاً **سگها قبی** خود را می‌خورند. به همین ترتیب کسی که از گناه نجات پیدا کند و باز به سوی آن باز گردد، مانند سگی است که به **قبی خود رجوع کرده** باشد.

شاید بتوان خوکی را شست، ولی به مجرد آنکه فرصتی پیدا کند به غلطیدن در گِل مشغول خواهد شد. به همین شکل اگر کسی به

(افسیان ۲:۳). تنها یک راه برای نجات آنها وجود دارد و آن این است که از گناهان خود توبه کرده، از عیسی مسیح بخشایش گناهان و حیات جدید را دریافت کنند (اول پطرس ۴:۱-۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۵ این معلمان دروغین مانند **بلعام** در عهدعتیق هستند که به خاطر پول نبوت می‌کرد (اعداد ۲۲:۱-۲۱). بلعام با نبوتهای غلط خود قوم یهود را از راه خدا منحرف ساخت (اعداد ۱۶:۳۱؛ مکاشفه ۲:۱۴).

۱۶ کار بلعام به جایی رسید که الاغش زبان باز کرد و **دیوانگی او را توبیخ نمود** (اعداد ۲۲:۲۲-۳۴). باید توجه داشت که درک و شعور یک الاغ زبان بسته از انبیايي که علیه خدا تکلم می‌کنند بیشتر است (افسیان ۴:۱۸).

۱۷ اینها چشمه‌های بی‌آب هستند. تشنگان به جهت آب به سوی آنها می‌آیند، ولی تشنه خواهند ماند. ولی عیسی مسیح آب حیات را به جویندگانش می‌دهد و هر کس از آن آب بنوشد هرگز تشنه نخواهد شد (یوحنا ۴:۱۳-۱۴).

معلمان دروغین مانند **مه‌های رانده شده به باد شدید هستند** که بدون هدف از اینجا به آنجا حرکت می‌کنند (افسیان ۴:۱۴). تعالیم آنها بی‌دوام است و مانند مه به محض برآمدن خورشید نابود می‌شوند.

۱۸ انبیا و معلمان کذبۀ ظاهری متدین دارند. آنها به ایمانداران جدید اینگونه تعلیم می‌دهند: «پیروی کردن از شهوات جسم کاری نیکو می‌باشد و تنها باید "روح" را پاکیزه نگاه داشت!». این معلمان کذبۀ به درون کلیساهای قرن‌تس رخنه کرده بودند و پولس رسول به منظور مقابله با تعلیمات غلط ایشان نوشت: **جسم برای زنا نیست بلکه برای خداوند است و خداوند برای جسم** (اول قرن‌تیا ۶:۱۳). بدنهای ما **اعضای مسیح است** (اول قرن‌تیا ۶:۱۵). بدنهای ما **هیكل روح القدس است** (اول قرن‌تیا ۶:۱۸-۲۰ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

طور موقتی از گناه دست بردارد ولی زندگی جدید روحانی را دریافت نکند، پس از مدتی به منجلا ب گناهان سابق مراجعت می کند.

کسانی که طعم آزادی و بخشش و فیض خدا را می چشند و باز به سوی زندگی سابق و گناهان گذشته باز می گردند، مثل سگ و خوک رفتار می کنند. درون ایشان دچار تغییر نشده است و نمی توانند از راههای سابق خود، دور بمانند.

عیسی به پطرس رسول فرمود: «گوسفندان مرا خوراک ده» (یوحنا ۲۱: ۱۷). ولی اینک پطرس می بیند که آن معلمان دروغین به جای خوراک دادن به گوسفندان عیسی، آنها را با تعالیم بد خود مسموم می سازند، برآستی که عقوبت دهشتناکی در انتظار آنها می باشد. خود را فریب ندهیم، هیچ کلیسایی از خطر معلمان دروغین و تعالیم کذب مصون نیست، ما باید همیشه مواظب باشیم. عیسی مسیح فرمود: آنچه به شما می گویم، به همه می گویم، بیدار باشید (مرقس ۱۳: ۳۷).

باب ۳

بازگشت ثانوی مسیح (۱: ۳-۱۸)

۱-۲ پطرس این رساله را بدین منظور نوشت که کلام انبیای مقدس (انبیای عهدعتیق) و رسولان مسیح (شاگردان عیسی مسیح) را به کلیساها اعلام نماید. انبیای عهدعتیق و رسولان عهدجدید به روح القدس مجذوب شده بودند (دوم پطرس ۱: ۲۱)، و تحت رهبری و راهنمایی خدا سخن می گفتند. عیسی مسیح، کلیسای خود را بر بنیاد انبیا و رسولان بنا نهاده است (افسیسیان ۲: ۱۹-۲۱). منظور از حکم خداوند و نجات دهنده، تعالیمی است که عیسی مسیح به شاگردان خود سپرده است. پس از رستاخیز از مردگان، شاگردان خود را فرستاد تا آن تعالیم را به جهانیان دهند^۳ (متی ۲۸: ۲۰).

۳-۴ در ایام آخر^۴ مستهزئین با استهزا ظاهر

خواهند شد. این استهزاکنندگان معلمان کذبه ای هستند که در باب دوم ذکرشان رفت. ایشان پایان جهان و داوری خدا را باور نمی کنند. آنها گمان دارند که روزگار این جهان به سر نخواهد رسید. آنها روز قیامت و داوری نهایی را مسخره کرده، می گویند: «از قرنهای پیش تاکنون هیچ اتفاقی در جهان نیفتاده است و هرگز این عالم نابود نخواهد شد». ایشان بازگشت مجدد عیسی مسیح را باور ندارند و گمان نمی کنند که در روز داوری به جزای اعمال شریانه خود خواهند رسید.

۵ استهزاکنندگانی که روز قیامت و نابودی این جهان را به باد مسخره و ناباوری می گیرند، از این حقیقت غافل هستند که در ابتدا، خدا زمین و آسمانها را به وسیله کلام خود، از هیچ به وجود آورد (پیدایش ۱: ۱-۶، ۱۰؛ یوحنا ۱: ۱-۳). اگر خدا چنین قدرتی دارد و جهان را از هیچ خلق کرده است، پس او به طریق اولی قدرت نابودسازی این جهان را نیز دارا می باشد.

۶ از این گذشته، خوبست که مستهزئین طوفان نوح را به یاد آورند که در آن روز، خدا تمامی ساکنان جهان را به وسیله سیل نابود ساخت (پیدایش ۷: ۱۷-۲۴). خدا نمی تواند گناه بشر را تحمل نماید و لذا انسانهای خاطی را تنبیه خواهد نمود. و همانگونه که او گناهکاران را در زمان نوح تنبیه نمود، بار دیگر نیز گناهکاران را تنبیه خواهد کرد. در آن زمان، عیسی مسیح برای داوری جهانیان باز خواهد گشت (متی ۲۴: ۳۷-۳۹).

۲- در دوم پطرس ۲: ۲۱، از این حکم با عنوان «حکم مقدس» یاد شده است.

۳- رسولان تعالیم عیسی مسیح را به رشته تحریر در آورده، آن را به صورت عهدجدید تدوین نمودند.

۴- منظور از ایام آخر، فاصله زمانی میان تولد عیسی مسیح و بازگشت مجدد او می باشد (دوم تیموتاؤس ۱: ۳؛ عبرانیان ۱: ۲ را مشاهده کنید).

۷ به همان کلام یعنی به کلام خدا، آسمان وزمین به آتش غضب خدا نابود خواهند شد (آیات ۱۰-۱۲) و **مردم بی‌دین** در برابر تخت داوری خداوند قرار گرفته، محکوم خواهند گردید (اشعیاء ۱:۴-۲؛ اول قرنتیان ۱۳:۳؛ دوم تسالونیکیان ۱:۷-۸).

۸ در زمان نگارش این رساله، بسیاری از ایمانداران منتظر بازگشت مجدد خداوند بودند. آنها فکر می‌کردند که عیسی مسیح در ایام زندگی آنها مراجعت می‌کند و علت تأخیر عیسی مسیح را جویا می‌شدند. معلمان کذبه از این فرصت بهره جسته می‌گفتند: «عیسی مسیح باز نخواهد گشت». پطرس رسول در پاسخ به این سوالات می‌گوید: «نگران آینده نباشید، گمان نکنید که خداوند مراجعت خود را به تأخیر انداخته است، در نظر خدا هزار سال مثل یک روز می‌باشد» (مزمور ۹۰:۴). در مقایسه با ابدیت، هزار سال، مانند لحظه‌ای می‌باشد.

از سوی دیگر، در نظر خدا، یک روز مانند هزار سال است. خدا می‌تواند در ظرف یک روز کاری انجام دهد که به طور طبیعی ممکن است هزار سال طول بکشد. پس خداوند بر طبق زمانبندی و نقشه خود کار می‌کند. ما نباید نگران باشیم، خدا پیمان‌شکنی نخواهد کرد و در وعده خود تأخیر نمی‌نماید. وظیفه ما این است که منتظر او بوده، دعا کنیم و در صبر و اطاعت باقی بمانیم.

۹ پس این فکر را در ذهن خود راه ندهیم که خدا در انجام وعده‌های خود تعلل می‌ورزد یا پیمان خود را فراموش کرده است. برعکس، باید بدانیم که خدا رحیم و صبور است. او به انسانهای گناهکار فرصتی عطا کرده است تا آنکه پیش از مراجعت عیسی مسیح و تا فرصت باقی است، توبه کرده نجات یابند. خدا نمی‌خواهد که هیچ یک از انسانها در گناه خود هلاک شود، بلکه او مایل است که همه نجات یابند. کسانی که پسر یگانه خدا را نپذیرند در گناه خود هلاک

خواهند شد (حزقیال ۲۳:۱۸؛ اول تیموتاؤس ۴:۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید). پس از بازگشت عیسی مسیح، فرصتی به جهت توبه باقی نخواهد ماند. و هیچ کس زمان مراجعت عیسی مسیح را نمی‌داند (مرقس ۱۳:۳۲؛ اعمال ۱:۷). بنابراین، لازم است که تا فرصت باقی است توبه کرده، به عیسی مسیح ایمان بیاوریم. زیرا اگر عیسی مسیح امروز باز آید، فرصتی برای توبه نخواهد بود (مرقس ۱۳:۳۳-۳۷ را مشاهده کنید). **اینک الحال زمان مقبول است؛ اینک الان روز نجات است** (دوم قرنتیان ۶:۲).

۱۰ روز خداوند (روز بازگشت عیسی مسیح) **چون دزد خواهد آمد.** عیسی مسیح به طور ناگهانی و بدون آنکه خبر دهد، باز خواهد گشت (متی ۲۴:۴۳-۴۴؛ اول تسالونیکیان ۵:۲-۳؛ مکاشفه ۳:۳؛ ۱۵:۱۶ را مشاهده کنید). زمانی که مسیح باز آید، آسمان و زمین به طور کامل نابود خواهند شد (اشعیاء ۴:۳۴؛ مرقس ۱۳:۲۴-۲۵، ۳۱؛ لوقا ۲۱:۲۵-۲۶). همانگونه که خدا در زمان نوح، جهان را به وسیله سیل مورد داوری قرار داد (آیه ۶)، در این زمان او با آتش این عالم را داوری خواهد کرد (اول قرنتیان ۱۳:۳-۱۵؛ دوم تسالونیکیان ۱:۶-۸؛ عبرانیان ۱۰:۲۶-۲۷؛ ۱۲:۲۹ را مشاهده کنید).

۱۱-۱۲ پس اگر می‌دانیم که عیسی مسیح به منظور داوری جهانیان بازگشت می‌کند، پس باید در دینداری و تقدس زندگی کنیم (آیه ۱۱) مبادا در معرض داوری خدا قرار گیریم (رومیان ۱۱:۱۳-۱۲؛ اول تسالونیکیان ۵:۴-۸). اگر هر یک از ما اراده خدا را در زندگی خود به انجام برسانیم، عیسی مسیح زودتر باز خواهد آمد. پطرس می‌گوید: **آمدن روز خدا را انتظار بکشید و آن را بشتابانید** (اعمال ۱۹:۳-۲۱). خداوند می‌خواهد که ما انجیل را به اقصی نقاط جهان برسانیم و پس از آنکه انجیل به همه امتها موعظه شد، او مراجعت خواهد نمود (متی ۲۴:۱۴). علاوه بر توبه کردن

روز آمدن خداوند، پاک و بی‌عیب و آماده ملاقات با عیسی مسیح باشند.

۱۶ اگر درک رسالات پولس رسول برای ما مشکل است، دلسرد نشویم، زیرا درک آنها حتی برای پطرس رسول هم مشکل بود. ولی بعضی افراد، به جای آنکه سعی کنند آن مطالب را درک کنند، آنها را مثل سایر کتب تحریف می‌کنند. مخصوصاً، آنها تعلیم اصلی پولس رسول را که می‌گوید انسانها به خاطر فیض خدا و از راه ایمان نجات خواهند یافت، تحریف می‌کنند. این مردمان بی‌علم و ناپایدار، قدرت درک کلام خدا را ندارند، و با تحریف و جابجا کردن آنها خویشتن را به دام هلاکت می‌اندازند.

۱۷ پس شما ای حیبیان... با حذر باشید (مرقس ۱۳:۵، ۲۲-۲۳ را مشاهده کنید). **مبادا!** (هیچ یک از ایمانداران) به گمراهی بی‌دینان ربوده شده، از پایداری خود بیفتند (عبرانیان ۱۲:۳؛ ۱:۴؛ ۳۶:۱۰-۳۸ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۸ در فیض و معرفت خداوند و نجات دهنده ما عیسی مسیح ترقی کنید. به جهت دریافت فیض مسیح، لازم است که او را بشناسیم و به معرفت خداوند برسیم (دوم پطرس ۱:۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید). مسیحیت تنها داشتن احساسات خوب و خوش نمی‌باشد. بلکه مسیحیت یعنی پیروی کردن از عیسی مسیح. مسیحیان از مراسم دینی خاصی پیروی نمی‌کنند، بلکه ما از شخص عیسی مسیح و از نمونه کامل او پیروی می‌نماییم. عیسی مسیح، راه و طریقت ماست. مسیحی واقعی کسی است که عیسی مسیح را به طور شخصی بشناسد و از نمونه و سرمشق او پیروی کند. اگر اینگونه زندگی کنیم، در معرفت راستی عیسی و در فیض وی رشد خواهیم نمود (دوم پطرس ۱:۵-۸، ۱۰-۱۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

که او (عیسی مسیح خداوند) را از اکنون تا

و موعظه انجیل، باید هر روز دعا کنیم: **ای پدر ما که در آسمانی، نام تو مقدس باد، ملکوت تو بیاید** (متی ۹:۶-۱۰).

۱۳ ایمانداران نباید از مراجعت مسیح هراسی به دل خود راه دهند. گرچه این جهان نابود خواهد شد، ولی ما فرزندان خدا بحسب وعده او، منتظر آسمانهای جدید و زمین جدید هستیم که در آنها عدالت ساکن خواهد بود (اشعیاء ۶۰:۱۹-۲۲؛ ۶۵:۱۷؛ ۶۶:۲۲؛ متی ۱۳:۴۰-۴۳؛ مکاشفه ۱:۲۱-۴).

۱۴ از آنجا که عادلان وارد آسمان و زمین جدید خواهند شد، پس لازم است جدّ و جهد نماید تا نزد او بی‌داغ و بی‌عیب و در سلامتی یافت شوید (عبرانیان ۱۲:۲۸ و تفسیر آن را مشاهده کنید). یوحنا رسول می‌نویسد: **الان ای فرزندان در او ثابت بمانید تا چون ظاهر شود، اعتماد داشته باشیم و در هنگام ظهورش از وی خجل نشویم** (اول یوحنا ۲:۲۸). آن کسانی که منتظر بازگشت عیسی مسیح هستند، زندگی خود را پاک نگاه خواهند داشت (اول یوحنا ۳:۳).

پس بیایید از خود پرسیم که اگر بدانیم که سال آینده عیسی مسیح به جهان باز خواهد گشت آیا طرز زندگی ما تغییری خواهد کرد؟ پاسخ ما باید منفی باشد! اگر زندگی ما مطابق اراده خدا باشد، تغییر آن لزومی نخواهد داشت (البته بجز نقشه‌های بلند مدت). باید همیشه برای بازگشت خداوند و رفتن به پیشواز او آماده باشیم.

۱۵ تا وقتی که خدا با صبر در انتظار توبه و بازگشت ما انسانها می‌باشد، امید نجات و پذیرفته شدن وجود دارد (آیه ۹ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

پولس رسول در رسالات خود پیرامون بازگشت عیسی مسیح مطالب بسیاری نوشته است. پولس بارها مسیحیان را به تقدس و پرهیزکاری و توبه دعوت نموده بود تا اینکه در

ابدالاباد جلال باد. ما نه تنها خدای پدر را بلکه خدای پسر و روح القدس را باید جلال دهیم. تا آنکه همه پسر را حرمت بدانند، همچنانکه پدر را حرمت می‌دارند (یوحنا ۵:۲۳). عیسی مسیح، نمونه و هدف ماست. او به زودی باز خواهد گشت. باشد که آماده ظهور او باشیم.

